

[Statsministeren.]

fremstillede mig som en flottenhejmer, idet man opregnede, hvilke beløb en skibsrejse til Grønland ville koste, o. s. v. o. s. v. Det var en helt urimelig og usaglig måde at tage det af mig dengang fremsatte forslag på, for det var nemlig rimeligt at finde et udsnit af dansk erhvervslivs mere fremtrædende repræsentanter og sørge for, at de øjeblikkeligt, stående overfor nyudviklingen i Grønland, kom i kontakt med Grønlands erhvervsliv og de dør foreliggende muligheder.

Det lykkedes da også på anden måde senere at sikre, at den nødvendige kontakt mellem dansk erhvervsliv og dansk administration i videre forstand og Grønland blev tilvejebragt. Men altså, det ærede medlem har mit ubetingede tilsagn om, at jeg meget gerne, hvor jeg kan, i beskedenhed vil hjælpe med til at tilvejebringe nøjere kontakt mellem det danske folketing og Grønland og grønlandske problemer.

Jeg må påtale en enkelt af det ærede medlem hr. Aksel Larsens udtalelser, hvis den skulle forstås på den måde, at det ærede medlem havde den opfattelse, at Grønlandsdepartementet ligefrem har et ønske om at behandle og fortsat behandler Grønland som koloni. Det er urigtigt. Vi har nede i Grønlandsdepartementet på alle områder, på det handelsmæssige, det juridiske og andre områder, embedsmænd, både gamle og nye, som kun er optaget af een eneste ting og iøvrigt på hæderfuld måde har gjort en strålende indsats i løbet af det sidste par år for at lede den nye udvikling i Grønland ind i det rette spor. Der er en ånd i den embedsmandsstab, der har med disse ting at gøre, som jeg er overbevist om ville glæde det ærede medlem, hvis han fik lejlighed til at stifte nærmere bekendskab med den.

Hermed være ikke sagt, at vi ikke har en række problemer i forholdet mellem dansk og grønlandsk, som vi kan tale ganske åbent om. Der er altid problemer. Nu er Grønland blevet åbnet, og en række teknikere, arbejdere, funktionærer og andre er kommet derop. Der har været forskellige uheldige forhold, som virkelig ikke er fremmet af Grønlandsdepartementet, men er søgt standset af dette. Blandt de danske, som kom derop, har der været adskillige — og af alle kategorier efter min mening —

som ikke helt har stået mål med det, man må stå mål med, når man kommer som ud-sending fra det danske folk, og det gælder, hvadenten man kommer i egenskab af håndværker, tekniker, funktionær eller embedsmand. Sådanne enkelte tilfælde, det giver jeg det ærede medlem ret i, har foreligget, men nogen trang til at fremme dem har virkelig ikke foreligget hos Grønlandsdepartementet eller nogen anden del af dansk administration. Både min forgænger som Grønlandsminister og jeg selv har bestræbt os for at lægge vægt på, at de mennesker, som blev sendt til Grønland, virkelig opfyldte de krav, vi med rette måtte stille til de folk, der kommer som det danske folks repræsentanter, hvadenten de er officielle eller uofficielle. Der har været problemer dør og vil også være det fremover, men fra departementets side vil vi bestræbe os for at få det bedst mulige udvalg af den danske befolkning til at repræsentere os deroppe. Jeg vil gerne gøre den bemærkning, at også dette er et økonomisk problem. Vi må give de embedsmænd og tjenestemænd, der sendes til Grønland, vilkår og muligheder, så de ikke føler sig ringere behandlet end dem, der bliver hernede i normal karriere; alle de konsekvenser, et sådant synspunkt medfører, må den danske stat være med til at drage, for at udviklingen i Grønland fremover kan foregå, som den skal og bør.

Til det ærede medlem hr. A. Lyngre retter jeg en speciel tak, fordi han deltog i forhandlingen på den måde, som det skete.

Edel Saunte: Jeg vil gerne have lov til at rette en misforståelse, der synes at beherske både den højtærede statsminister og det ærede medlem hr. A. Lyngre. Mine bemærkninger om § 59 skyldtes i og for sig ikke, at vi har forskellige moralske synspunkter på spørgsmålet utroskab. Jeg mener, at utroskab, også den enkelte utroskab, er dybt krænkende for den anden ægtefælle og for ægteskabets idé, men jeg mener samtidig, at det i mange tilfælde er muligt lettere at reparere det sår i et ægteskab end så mange andre sår, især hvis man giver ægtefællerne tid til at besinde sig. Jeg mener derfor, at den bestemmelse, vi har her om, at man straks får lov til skilsmisse i